USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **I. L.**, zastoupený Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2016, č. j. OAM-332/ZA-ZA11-ZA17-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 Az 29/2016 – 96,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce se sídlem I. P. Pavlova 3, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 5. 2016, č. j. OAM-332/ZA-ZA11-ZA17-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo o žádosti žalobce ze dne 6. 4. 2016 o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci; důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu přitom bylo nezákonné jednání ze strany třetích osob vykazující trestně právní znaky, a to v souvislosti s nemožností se domoci ochrany před

pronásledováním u policie a státní správy v zemi původu. Neztotožnil se ani s názorem žalovaného ohledně účelovosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vytýkal žalovanému, že nezkoumal, zda jsou dány důvody dle § 14 a § 14a zákona o azylu, popř. pro udělení doplňkové ochrany. Jeho tíživá situace měla být posouzena jako okolnost hodná zvláštního zřetele, jež vede k udělení azylu z humanitárního důvodu, obzvláště za situace, kdy má na území České republiky družku, s níž se pokouší založit rodinu; správní uvážení žalovaného v tomto ohledu překročilo zákonné meze.

Rozsudek městského soudu

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 Az 29/2016 – 96 (dále jen „napadený rozsudek“) podanou žalobu zamítl. Konstatoval, že naplněním důvodu pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval na straně 5 až 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil žádné problémy, které by souvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženským vyznáním, národností, příslušností k příslušné sociální skupině nebo politickým přesvědčením, pro které by se měl obávat svého návratu do vlasti. Cílem žalobcova vycestování z Ukrajiny byla snaha získat práci za účelem výdělku; důvodem jeho obavy z návratu do země původu pak jsou tvrzené výhružky od soukromých osob, jimž dluží částku 5000 euro. Městský soud zevrubně rekapituloval odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, že se s argumenty žalovaného zcela ztotožňuje. Měl za to, že žalobcem tvrzené potíže nedosahovaly intenzity pronásledování, a tedy naplnění důvodu pro udělení azylu; v souvislosti s tvrzením žalobce, že má strach z vyhrožování od soukromých osob za nevrácení finančního obnosu, odkázal na závěry konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 17. 10. 2017, č. j. 10 Azs 189/2017 – 67. Jelikož žalobce nepožádal o ochranu ukrajinské státní orgány, nemůže účinně žádat o ochranu orgány České republiky, pročež nebyl naplněn důvod udělení azylu ani dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Uzavřel, že žalovaný si pro tento závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly; napadené rozhodnutí tak bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise, své závěry žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

[4] Co se týče udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, jde o věc správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však dle městského soudu vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a následně posoudil rodinou, sociální a ekonomickou situaci žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Městský soud nenaznal, že by žalovaný v rámci správního uvážení porušil zákaz libovůle, popř. nedodržel příslušné předpisy. Pokud žalobce namítal, že k udělení azylu z humanitárního důvodu mělo dojít z důvodu, že má na území České republiky družku, se kterou se pokouší založit rodinu a po níž nelze spravedlivě požadovat, aby jej následovala do země původu, pak podotkl, že tato skutečnost sama o sobě nemůže postačovat pro splnění podmínek udělení azylu; odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 104/2014 – 39.

[5] Otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany se pak žalovaný zabýval na straně 6 až 8 napadeného rozhodnutí; žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, rovněž ani nebezpečí mučení nebo nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestání, proti žalobci nebylo nikdy vedeno žádné trestní stíhání a sám žalobce se nezmínil o žádném jednání vůči jeho osobě ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by šlo označit za nelidské či ponižující. V zemi původu je možné v případě poškození způsobeného trestnou činností vyhledat pomoc státních orgánů a lze podat stížnost i proti případnému neadekvátnímu postupu policejních složek. Na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu; dále poukázal na to, že žalobce pochází z Chustskyjského správního okresu v Zakarpatské oblasti a není proto důvod, proč by se v případě návratu do vlasti vracel právě do některé z problematických oblastí.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Tvrdí, že se městský soud nezabýval tím, zda žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 14, § 17 odst. 2 a § 53a odst. 4 azylového zákona; odůvodnění neudělení doplňkové ochrany přitom postrádá přesvědčivost. Výpovědi stěžovatele jsou konsistentní, s logickou návazností, přičemž svá tvrzení v průběhu správního řízení dostatečně doložil. Zdůraznil, že se městský soud měl zabývat důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť v zemi původu dochází k ozbrojeným konfliktům. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na jedné straně připouští, že domoci se ochrany ze strany bezpečnostních složek na Ukrajině je komplikované, na druhou stranu však tuto situaci nevyhodnotil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel se však domnívá, že právě nemožnost odpovídajícím způsobem mu zajistit ochranu před pronásledováním ze strany třetích osob je důvodem předpokládaným § 12 písm. b) zákona o azylu. Nelze mu klást za vinu, že neučinil žádné aktivní kroky k ochraně svých práv, neboť vnitrostátní orgány na Ukrajině neposkytují dostatečnou záruku spravedlivého procesu. Taktéž je přesvědčen, že v jeho případě jsou naplněny zvlášť závazné okolnosti, které lze podřadit pod institut humanitního azylu; stěžovatel v České republice žije dlouhou dobu, má zde rodinné vazby, mluví česky a je zcela integrován do společnosti. Městský soud se nezabýval řádně tím, zda správní uvážení nepřekročilo meze zákona a zda jej správní orgán nevyložil příliš úzce. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody, výklad tohoto pojmu závisí na uvážení správního orgánu; pravě proto, že v § 14 zákona o azylu není výčet humanitních důvodů, ale jejich konkretizace je ponechána na uvážení orgánu, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto uvážení.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že případ stěžovatele posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, zjistil si skutečný stav věci a opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí; po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Se stěžovatelem byl veden pohovor, při kterém měl prostor uvést všechny relevantní důvody, jež ho vedly k opuštění vlasti; s obsahem protokolu o pohovoru byl seznámen a svou výpověď nijak nedoplnil. Žalovaný má za to, že si opatřil dostatečně aktuální podklady před datem vydání rozhodnutí a dal stěžovateli prostor se k podkladům vyjádřit; stěžovatel této možnosti nevyužil, nenavrhl žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky. Na jednotlivé konkrétní kasační námitky pak žalovaný blíže reagoval opakováním argumentů již uvedených v napadeném rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[9] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti - v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[12] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. *„O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“*

[13] Předně je třeba poukázat na to, že stěžovatel v kasační stížnosti sám neuvedl, v čem spatřuje její přijatelnost. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti na základě obsahu spisu, popisu skutečností a tvrzení stěžovatele. Konstatuje, že podaná kasační stížnost se dotýká výhradně otázek, které již byly jednotně a nerozporně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v nich nehodlá učinit žádný judikaturní odklon. Připomíná, že bezpečnostní situací na Ukrajině, na niž stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval, konkrétně pak i otázkou vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na jejím východním území, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015 – 20, či ze dne 13. 9. 2016, č. j. 7 Azs 105/2016 – 36, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 290/2017 – 23, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 5 Azs 45/2018 – 31, rozsudky ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 402/2017 – 48, či ze dne 9. 5. 2018, č. j. 4 Azs 89/2018 – 27). Stejně tak se Nejvyšší správní soud již mnohokráte vyjádřil k obavám z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a též k podmínkám nemožnosti domoci se náležité ochrany od státu, přičemž městský soud v projednávaném případě posoudil stěžovatelovu situaci v souladu s touto judikaturou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 – 67, ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 – 49, ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 – 41, ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68, ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 - 53, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016 - 19, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 – 31). Institutem humanitárního azylu se zabýval Nejvyšší správní soud rovněž v řadě svých rozhodnutí (srov. jeho rozsudky ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 – 52, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 6 Azs 55/2009 – 71, či usnesení ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013 – 16, ze dne 8. 4. 2016, č. j. 6 Azs 34/2016 – 30, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 – 28). Z této judikatury vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv, přičemž míra volnosti správního uvážení je limitována pouze zákazem libovůle; v řešené věci k překročení uvedené míry nedošlo. Z konstantní rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu se též podává, že samotná snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94, nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).

[14] Nejvyšší správní soud taktéž neshledal žádné zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť respektoval ustálenou judikaturu a zároveň nikterak (natož hrubě) nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Jestliže stěžovatel brojí též proti nesprávnému zjištění skutkového stavu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že *„kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti (pravomocnému) rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví; předmětem řízení o kasační stížnosti je proto přezkum napadeného soudního rozhodnutí, přičemž přijatelnost kasační stížnosti je třeba odvozovat od právních otázek, na výsledku jejichž posouzení je kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zbudováno.*

V tomto smyslu je zpravidla rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem" (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Tvrzené nedostatky ve zjištění a posouzení individuálního skutkového stavu věci tedy samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti; městský soud se pak při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí.

[15] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek není stižen vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, městský soud se nedopustil ani žádného judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva. Řádně přezkoumal napadené rozhodnutí, úvahy soudu jsou přitom jasné a srozumitelné. Jen samotná polemika stěžovatele s právními závěry, ke kterým městský soud ve věci dospěl a které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, pak rozhodně není důvodem přijatelnosti. K žádnému porušení práva na spravedlivý proces, natož pak porušení extrémnímu, v projednávané věci nedošlo, pročež podmínky přijatelnosti kasační stížnosti nejsou splněny.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[16] S ohledem na skutečnost, že stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury, přičemž takovou otázku nenalezl soud ani *ex offo* z obsahu spisu, ani z popisu skutečností samotným stěžovatelem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] Návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť kasační stížnost jej měla *ex lege*.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[19] Usnesením městského soudu ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Az 29/2016 - 22, byla stěžovateli ustanovena zástupkyní z řad advokátů Mgr. Liliana Křístková, advokátka se sídlem I. P. Pavlova 3, Praha 2. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal

ustanovené zástupkyni odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovená zástupkyně je plátkyní daně z přidané hodnoty, proto se její odměna zvyšuje o odpovídající částku 714 Kč. Celková odměna tedy činí částku ve výši 4114 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2019

JUDr. Miluše
Došková
předsedkyně senátu